

FRANTIŠEK MÜLLER

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA PLZEŇSKU

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

C PRESS

Skutečné zločiny na Plzeňsku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

František Müller

Skutečné zločiny na Plzeňsku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRANTIŠEK MÜLLER

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA PLZEŇSKU

 P R E S S

Cover © Pavel Ševčík

Fotografie Shutterstock.com © Peteri © Rommel Canlas © travelview

Fotografie © BcA. Filip Sýkora

ISBN tištěné verze 978-80-264-4911-9

ISBN e-knihy 978-80-264-5002-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5003-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5001-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

OBSAH

ÚVOD.....	6
I. PŘÍPAD	
Bez motivu	9
II. PŘÍPAD	
Já nevinný vrah.....	45
III. PŘÍPAD	
Bratři	91
Dvojnásobná vražda	97
IV. PŘÍPAD	
Vražda soka v lásce.....	159
ZÁVĚR.....	205

ÚVOD

Knihu kriminálních případů, kterou držíte v ruce, jsem pojal tak trochu netradičně. Nejedná se o klasické povídkové dílko stručně pojednávající o jednotlivých kauzách ani o strohý popisný dokument. Jednotlivé případy líčím na stránkách knihy tak, jak se skutečně odehrály a jak jsem je osobně vnímal v době, kdy jsem se na jejich objasňování podílel se svými kolegy. Případy popisuji od chvíle, kdy policie přijala oznámení, potažmo od okamžiku, kdy policisté přijeli na místo činu, přes jednotlivé fáze šetření až po dopadení pachatele a jeho odsouzení. Aby text knihy byl co možná nejvíce autentický a čtenář si dokázal udělat jakousi představu o prožitcích a duševním rozpoložení jednotlivých aktérů, včlenil jsem do něj výpovědi zainteresovaných osob, tak jak skutečně zazněly. Bez úprav a příkras jsou zde použity úryvky z výpovědí, které podezřelí učinili v době, kdy ze sebe shodili břímě, které je tížilo, aby ulehčili svému svědomí. Ne všichni pachatelé se však k tomu, čeho se dopustili, přiznali, byť proti nim svědčila celá řada důkazů. A ne všichni svá předchozí slova zopakovali v postavení obviněného.

První řádky *Skutečných zločinů na Plzeňsku* jsem začal psát někdy na podzim roku 2022. To jsem samozřejmě ještě nemohl tušit, že se na nás o pár měsíců později obrátí pracovníci Studijní a vědecké knihovny Plzeňského kraje s žádostí o uspořádání série přednášek na téma vražd v Plzeňském kraji. Dlouho jsme s vyšetřovatelkou Michaelou Noskovou neváhali. Spatřovali jsme příležitost seznámit posluchače s tím, jak práce na objasňování vražd v reálných podmínkách vypadá a co obnáší. Zkrátka představit široké veřejnosti skutečné postupy, které jsou mnohdy na hony vzdálené od toho, co občas vídáme v nejrůznějších detektivních seriálech. Rovněž se dalo očekávat, že vyprávění o vybraných případech vzbudí v části mladých posluchačů zájem o práci u policie, která má v Plzeňském kraji citelný podstav.

Po úvodní přednášce bylo jasné, že organizátoři se trefili do černého. Zájem veřejnosti o cyklus „Plzeňské zločiny“ byl a stále je doslova ohromující a dalece přesahuje kapacitu, kterou plzeňská studijní a vědecká knihovna může svým posluchačům nabídnout. Když mě pak po jedné z přednášek oslovila paní redaktorka z nakladatelského domu Albatros Media s pobídkou, abych přednášky zpracoval do knižní podoby, byl jsem po pravdě řečeno trochu překvapený a zároveň i nadšený. Urychleně jsem dopisoval text knihy, respektive zřejmě prvního dílu, kam jsem zařadil čtyři případy. Čtyři brutální vraždy, které se odehrály v Plzeňském kraji přibližně za posledních patnáct let. Prakticky za dobu, po jakou se jako kriminalista problematice vražd na krajském ředitelství v Plzni věnuji.

I. PŘÍPAD

ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

BEZ MOTIVU

„Schází-li vztah mezi obětí a pachatelem,
je objasnění vraždy nanejvýš složité
a v mnoha případech prakticky nemožné.“

V sobotu 13. 10. 2018, krátce po šestnácté hodině, zavolal na tísňovou linku Policie České republiky náhodný svědek, že v prostoru řadových garáží pod Těšínskou ulicí v Plzni nalezl tělo mrtvého muže. Na místo byla vyslána hlídka obvodního oddělení, která prostor zajistila. Do protokolu o podání vysvětlení následně oznamovatel uvedl:

„Dnešního dne jsem šel na procházku se svojí rodinou. V čase 16.14 hodin jsme sešli schody z ulice Těšínské, poblíž silničního mostu přes řeku Úslavu, kde jsme chtěli jít podél řeky. Když jsme sešli schody, tak jsme došli k zadní části garáží. Já jsem šel první, za mnou manželka a dítě. Jak jsem šel, tak jsem ucítil silný zápach. Původně jsem si myslel, že to jsou fekálie. Pak jsem zahlédl v žlábků u zdi garáže něco jako chumel vlasů a viděl jsem tam poletovat mouchy. Šli jsme dál, ale po pár krocích jsem si říkal, jestli to vážně nebyly vlasy. Řekl jsem manželce, ať pokračují k řece, a vrátil jsem se. Došel jsem k tomu žlabu u garáží a díval se, co tam leží. Spatřil jsem ty vlasy a viděl jsem tam i nohu. To už mi bylo jasné, že tam leží člověk. Lehce jsem kopnul do jeho boty, chtěl jsem si být jistý, že to je mrtvola, a nikoliv pouze spící člověk. Na lehké kopnutí do nohy člověk nereagoval, tak jsem volal na linku 158. Pak jsem počkal na místě, protože mi policista do telefonu říkal, abych tam nikoho nepouštěl. Za pár minut přijela hlídka a já jim místo ukázal. Na dotaz, jaká byla situace na místě, kde mrtvola ležela, uvádím, že mrtvola byla zakrytá nějakým bordelem. Asi nějaký větve, možná taky oblečení nebo hadry. Víím pouze, že byla vidět jen část vlasů a jedna bota, ani nohu jsem neviděl. V okolí jsem nikoho nespatriil. Já jsem

s tělem nemanipuloval, ani jsem se ho nedotýkal. Jen jsem zlehka kopl do boty, kterou jsem viděl, jak jsem uvedl.“

Ohledání místa nálezu provedla výjezdová skupina krajského ředitelství ve spolupráci s výjezdovou skupinou Městského ředitelství policie v Plzni. Ohledání bylo časově náročné. Začalo pár minut po sedmnácté hodině a trvalo až do půlnoci. Na to, že byla polovina října, panovalo velmi teplé počasí. Vpodvečer dosahovala teplota k 20 °C. Ke konci ohledání teplota klesla na 15 °C.

Mrtvola postaršího muže se nacházela v blízkosti Těšínské ulice (městská část Plzeň 4), mezi řadovými garážemi, pod kterými protéká řeka Úslava. Tělo leželo u stěny garáže v odtokovém betonovém žlabu a bylo částečně zakryté trsy trávy a odpadem, který se v okolí hojně vyskytoval, jako například PET lahve, igelitové tašky a pohozené textilie. Souběžně s odtokovým kanálkem vedl chodník, který směřoval ke schodišti ve stráni. Stráň podél schodiště byla z velké části porostlá hustým křovím, zejména ostružiním, které bylo zcela neprostupné. Ostružiní rostlo také na několika místech kolem chodníku a za řadovými garážemi.

V době ohledání ležel muž v poloze na zádech. Na sobě měl světlé kalhoty „kapsáčového“ střihu, příčně pruhované tričko s límečkem a mikinu šedočerné barvy na zip. Mikina byla rozepnuta a zemřelý ji měl oblečenou přes trup a pouze pravou ruku. Pod hlavou, kolmo na chodník, vykukovala část koženkového pásku.

Samotné ohledání těla provedl soudní lékař. Znalec konstatoval, že se jedná o muže již v důchodovém věku. Při svlékání mikiny bylo na první pohled patrné, že na vnitřních plochách látky je velké množství doposud ne zcela zaschlých krevních sraženin.

V kapsách mikiny byla nalezena tři jablka, z nichž jedno bylo zčásti sněžené, a kapesní nůž v pouzdře. V kapse u kalhot se našel svazek dvou klíčů v koženkové kapsičce. V krvi potřísněné látce mikiny i trička, zejména na zadní straně, byl zjištěn velký počet šterbinových defektů. Bylo zcela evidentní, že díry v látce pocházejí od nože. Lékař objevil nejméně

šest bodných ran ve spánkové krajině, nad a především pod levým ušním boltcem. V obličejové části bylo zaznamenáno poranění měkkých tkání charakteru zasychajících oděrek. Také na obou pažích byla bodná poranění. Řezná poranění byla i na několika prstech pravé ruky. Z poranění prstů jsme soudili, že poškozený se útočníkovi snažil bránit. Uprostřed dlaně jak pravé, tak i levé ruky zela otevřená rána o délce přibližně 10 mm. Zranění na dlaních nás upoutala. Rány působily až jakýmsi rituálním dojmem. Obě dlaně byly totiž probodnuty ve stejném místě.

Zevní prohlídkou zadní plochy těla lékař zjistil, že zejména ve vlasové části týlní krajiny a na šíji se nachází značný počet otevřených poranění. Také na zádech, především kolem pravého ramenního kloubu, se vyskytovalo množství bodných ran.

Soudní znalec stanovil dobu smrti na ranní či dopolední hodiny dne 13. 10. 2018.

Stopy krve byly viditelné nejen na povrchu chodníku, ale krev jsme našli i na hustém porostu z ostružiní při kraji chodníku. Na jednom místě ulpěly na keři kromě krevních stříkanců také prošedivělé vlasy. Proto jsme předpokládali, že právě zde došlo k prvotnímu napadení a poškozený při útoku upadl na zem, respektive jeho tělo dopadlo na zmíněný ostružinový porost. Od ostružiní až k místu u garáží vedla krevní stopa. Šmouhy krve na asfaltu naznačovaly, že pachatel za sebou bezvládné tělo pravděpodobně táhl, a oděrky v obličejí tak mohly být způsobeny při vlečení těla.

Bylo nesporné, že v daném případě se jedná o vraždu, a také nebylo pochyb, že místo nálezu je zároveň místem činu.

Technici zajistili řadu stop. Převážně se jednalo o stopy biologické a pachové. Šedá mikina, která v betonovém žlabu zčásti zakrývala tělo, byla předána ke zkoumání. Dalo se usuzovat, že nepatří zemřelému. Ten měl na sobě částečně oblečenou mikinu šedočerné barvy. Zajištěná mikina byla navíc převrácena naruby.

Při prohlídce okolí místa činu kriminalisté objevili dvě nepatrné krevní šmouhy na kovovém zábradlí u schodiště, které ústilo

do Těšínské ulice. Bylo tedy celkem jasné, kudy se pachatel po spáchání činu ubíral. Služební pes stopu v Těšínské ulici ale nezachytil. Ani v nejbližším okolí nebyla bohužel žádná kamera, která by monitorovala pohyb v dané lokalitě.

Operativci provedli kontrolu všech řadových garáží, včetně ustanovení majitelů a osob, které zde měly garáž v pronájmu. Vyloučili jsme násilné narušení a odcizení dopravního prostředku. Žádná spojitost mezi zemřelým a určitou garáží nebyla zjištěna. Verze, že oběti se mohl stát majitel nebo nájemce některé z garáží, přičemž pachatel se chtěl například zmocnit dopravního prostředku, popřípadě osobních věcí poškozeného, byla záhy vyloučena.

Během několika hodin se nám podařilo ustanovit a vyslechnout řidiče trolejbusů a autobusů, kteří měli 13. října denní směnu a jejich trasa, po které se pohybovali, vedla Těšínskou ulicí. Rovněž byli vyslechnuti řidiči, kteří z 12. na 13. října sloužili noční. Šetřením mezi zaměstnanci dopravních podniků nebyl získán žádný poznatek k osobě pachatele ani k totožnosti zavražděného muže. Zrovna tak nepřineslo žádný výsledek vytěžení řidičů taxi, kteří v Těšínské ulici a jejím okolí nabírali a vysazovali pasažéry, popřípadě zde jen projížděli.

Lokalita v blízkosti řeky Úslavy, kde byl postarší muž nalezen, byla obyvateli městské čtvrti Doubravka hojně využívána k procházkám a venčení psů. Vedla tudy také frekventovaná cyklostezka.

V době ohledání místa činu jsme podél Úslavy, a to především ve večerních hodinách, zaznamenali značný pohyb osob bez domova. Někteří bezdomovci byli zjevně pod vlivem alkoholu či návykových látek. Kriminalisté zjistili, že na adrese Plzeň, Rokycanská 1, stojí poblíž řeky rozsáhlý opuštěný vícepatrový objekt, ve kterém bezdomovci ve velkém počtu přespávají. Squat se nacházel ve vzdálenosti přibližně půl kilometru od místa nálezu těla.

Na konci ohledání nebyla totožnost zavražděného muže stále známa. Nikdo, kdo by odpovídal popisem a věkem, nebyl hlášený

jako pohřešovaný. Oběť při sobě neměla doklady, neměla žádnou věc či písemnost, jako například účtenku od nákupu, která by nám napověděla alespoň něco o totožnosti, popřípadě bydlišti zemřelého. Při zevní prohlídce neodhalil lékař na těle viditelné pooperační jizvy nebo tetování. Muž neměl na ruce hodinky ani snubní prsten. Prakticky tak jediné vodítko pro nás představoval svazek dvou klíčů a pár drobností nalezených po kapsách.

Ale to, že zavražděný starší muž měl u sebe pouze klíče a v kapse mikiny několik jablek s kapesním nožem, mohlo o něčem vypovídat. Pokud doklady, popřípadě další věci, neodcizil pachatel, tak je zřejmě poškozený v době útoku nepotřeboval mít při sobě. V tom případě se k místu, kde byl v odpoledních hodinách dne 13. 10. 2018 nalezen, pravděpodobně nepřepravoval prostředky MHD, kde by se pro případ přepravní kontroly nějakým dokladem totožnosti musel před revizorem prokázat.

Během ohledání bylo také zjištěno, že zavražděný muž má udržované nehty. Jeho oblečení sice bylo na mnoha místech potřísněné krví, ale přesto bylo zjevné, že před napadením bylo čisté. Zrovna tak spodní prádlo. O člověka bez domova, kteří se kolem Úslavy pohybovali, se s velkou mírou pravděpodobnosti tedy nejednalo.

Otázkou bylo, proč se poškozený v místech, kde došlo k jeho napadení, vyskytoval v sobotních ranních či dopoledních hodinách. Věk zavražděného byl odhadován na více jak šedesát let. Neměl při sobě doklady, zavazadlo, peníze či mobilní telefon. S ohledem na uvedené skutečnosti, a také že byl víkend, se dalo usuzovat, že do zaměstnání kroky postaršího muže zřejmě nesměřovaly.

Nabízelo se celkem logické vysvětlení, proč se senior v sobotu ráno pohyboval poblíž Úslavy. Může se jednat o důchodce, který se šel projít podél řeky, kam zdejší senioři s oblibou chodili. V tom případě by bydliště poškozeného nemělo být příliš vzdálené.

Pokud by se tato verze ukázala jako správná, vyvstávala zásadní otázka: *Jaký byl v tom případě motiv pachatele pro spáchání vraždy?*

Jestliže se oběť šla po ránu k řece pouze projít a neměla u sebe, krom klíčů od domova a několika jablek v kapse, naprosto nic cenného, tak loupežný motiv nedával příliš velký smysl. Co však i nejzkušenější kriminalisty na první pohled upoutalo a zaráželo, byl počet bodných ran, zejména v oblasti hlavy a krku. Vzhledem k charakteru poranění bylo téměř jisté, že pachatel použil nůž s poměrně úzkým ostřím. Soudní lékař konstatoval, že většina ran byla vedena zezadu, přičemž jejich počet byl vyšší než padesát.

S takovou brutalitou se v praxi až tak často nepotkáváme. Vzpomínám na jeden případ, kdy oběť měla po těle daleko vyšší počet bodných poranění, ale to už je skutečně hodně dávno. Vražda se odehrála na konci devadesátých let před jednou ubytovnou v Plzni. Jak se později ukázalo, vrah svoji oběť dobře znal. Znali se od dětství, dokonce to byli kamarádi. Pocházeli z jednoho městečka na Ukrajině a do Plzně přijeli za prací. Zásadní roli v tomto smutném příběhu sehrál alkohol. Ti dva kamarádi popíjeli celé odpoledne na pokoji ubytovny. V podvečerních hodinách se značně opilí pohádali a došlo na vzájemné fyzické napadení. Bylo to vlastně z naprosto malicherného důvodu. Muž, který přišel na návštěvu, vzal do ruky krejčovské nůžky a zaútočil. Bodal do těla kamaráda, přičemž jeden z britů narazil na kost a zlomil se. Takže útočníkovi zůstala v ruce polovina nůžek, v podstatě dýka s jedním ostřím. Až později při pitvě byl druhý hrot nalezen v těle oběti. Zraněný muž se snažil z pokoje utéct. Podařilo se mu vyběhnout na ulici před ubytovnou. Tam ho však pachatel dostihl a pokračoval v útoku. Zběsile bodal do těla svého krajana, prakticky od hlavy až po dolní končetiny. Zejména ale do krku a hrudníku. Tehdy pro nás zásadní komplikaci představovalo, že pachatel nebyl ze stejné ubytovny. Bydlel jinde a my netušili kde a neznali jsme jeho totožnost. Od svědků jsme se dozvěděli, že by se mělo jednat také o cizince, a získali jsme poměrně přesný popis, ale to bylo tak vše. Čas hrál proti nám. Hrozilo, že pachatel zmizí za hranicemi. Bylo nám jasné, že někde se musí převléct. Dalo se předpokládat, že na jeho oděvu ulpěla spousta krve. Naštěstí nastoupil na trolejbus

a řidič si krve na oděvu všiml a zapamatoval si, kde pasažér vystoupil. V širším okruhu zastávky stálo několik ubytoven. Hned na první jsme našli kalhoty a mikinu se stopami krve. Zakrvácený oděv ležel v odpadkovém koši vedle místnosti se sprchami. Během několika minut jsme totožnost podezřelého znali. Pokoj, kde se zdržoval, byl však prázdný a na první pohled bylo jasné, že byl opuštěn ve spěchu. Podařilo se nám zjistit, že pravděpodobně odjel taxíkem na nádraží a nastoupil do osobního vlaku směr Praha. Tenkrát jsme vlak museli zastavit pár kilometrů před Prahou. Pokud by se pachatel dostal do Prahy, byla pramalá šance, že se nám ho v hlavním městě podaří vypátrat. Navíc jsme netušili, zda z vlaku vystoupí na Hlavním nádraží nebo třeba na Smíchově.

Než jsme podezřelého přivezli do Plzně, stačil vystřízlivět. Během výsledku v podstatě nezapíral. Přiznal, že se s kamarádem na ubytovně opil a pak se pohádali. Kamarád ho prý udeřil do obličeje a začali se prát. Bohužel vzal přitom do ruky nůžky, které ležely na nočním stolku.

Následujícího dne stanul před soudcem. Nikdo nepochyboval, že skončí na vazbě. Vazebních důvodů bylo hned několik. Soudce se na úvod zasedání obviněného dotázal, zda poučení, které mu před výsledkem bylo přečteno, porozuměl. Odpověděl, že ano, že všemu rozuměl, a vypovídat chtěl dobrovolně. Dokonce se vyjádřil, že byl překvapený, jak korektně se k němu zdejší policajti chovali, když od nás dostal najíst, udělali jsme mu kávu a dali mu cigarety. Na závěr ale dodal, že nerozumí jedné věci. Dotázal se pana soudce, proč je trestně stíháný za vraždu, když z jeho pohledu se jednalo o sebeobranu.

Dodnes si pamatuji, jak soudce zareagoval. Jako člen eskorty jsem seděl bezprostředně za obviněným a pozoroval jsem, jak se muži v taláru nepatrně nadzvedlo obočí. S ledovým klidem pronesl směrem k obviněnému: *„Nezlobte se na mě, ale když má někdo v těle sto dva bodných ran a z toho je dvacet osm smrtelných, tak to skutečně nemohu považovat za sebeobranu.“*

Některé rány byly natolik razantní, že se jednalo prakticky o průbody. Rány šly skrz naskrz. Tehdy jsem se účastnil také pitvy. Bylo

to v době, kdy se ještě žádné „CéTé“ vyšetření u zavražděných neprovádělo. To je vymožeností až několika posledních let. Pokud soudní lékaři chtěli znát hloubku a směr bodného kanálu, nezbylo nic jiného než do ran v těle zasunout špejle. S trochou nadsázky musím přiznat, že po chvíli jsem měl pocit, jako kdyby na pitevním stole ležel dikobraz. Tak tělo skutečně vypadalo, když z bodných kanálů trčelo všech 102 špejlí. S tak velkým počtem bodných poranění jsem se od té doby u oběti vraždy už naštěstí nesetkal.

Ale to jsem trochu odbočil. Tak zpět k našemu případu.

U zavražděného seniora útok z převažující části směřoval na hlavu, což v obdobných situacích bývá někdy typické pro vraždy vyplývající z mezilidských vztahů, zejména z nenávisti, žárlivosti a osobní msty. Nenávist se vzhledem k provedení činu jevila o něco pravděpodobnějším motivem než loupežná vražda. Avšak ani verze, že vraha motivovala nenávist, nám zrovna moc neseseděla. Bodných ran na hlavě a především v zátylku bylo zkrátka přespříliš i pro tuto verzi. Jak lakonicky poznamenal jeden z kolegů: „*Tohle snad musel udělat jedině naprostej blázen.*“ Že by se činu dopustila žena, nebylo příliš pravděpodobné. Razance útoku a hloubka bodných kanálů dávaly tušit, že nůž svírala spíše mužská ruka.

Při vyhodnocení operativní situace jsme vzali v potaz všechna doposud zjištěná fakta a do popředí začala vystupovat verze: *Poškozený se mohl stát náhodnou obětí psychicky narušeného jedince, popřípadě pachatele pod vlivem návykových látek.*

Značná frekvence bezdomovců poblíž místa činu, z nichž někteří byli evidentně pod vlivem alkoholu a drog, této hypotéze do určité míry nahrávala.

Verze o náhodném setkání oběti s pachatelem, který je psychicky nemocný, popřípadě drogově závislý, byla pro nás pramálo příznivá. Chybí-li vztah mezi obětí a pachatelem, je objasnění vraždy nanejvýš složité a v mnoha případech prakticky nemožné. Při absenci stop, které

by pachatele dokázaly usvědčit, zůstávají obdobné skutky mnohdy neobjasněny.

Leckdo by na tomto místě mohl namítat, že například u nájemné vraždy také neexistuje vztah mezi vrahem a jeho obětí. To je sice pravda, ale vraha si nejdříve musí někdo z nějakého důvodu najmout. Někdo, kdo se chce oběti zbavit, kdo ji zná, a tam už o existenci vztahu, byť nepřímého, hovořit můžeme.

Ve večerních hodinách dne 13. 10. 2018 proběhla kontrola opuštěného třípatrového objektu, kde osoby bez domova přespávaly. Na základě získaných informací jsme očekávali, že ve squatu zastihneme přibližně dvacet nocležníků. Akce se účastnili jak krajští kriminalisté, tak kolegové z městského ředitelství a policisté z pořádkové jednotky. Ve squatu nocovalo bezmála čtyřicet osob. Zhruba čtvrtinu tvořily ženy. Během kontroly vyšlo najevo, že po třech osobách je vyhlášeno celostátní pátrání. Přítomní byli vyzváni k podání vysvětlení a následně převezeni na Městské ředitelství policie v Plzni. K přepravě musel být použit služební autobus.

S ohledem na provedení činu se dalo očekávat, že na oděvu pachatele ulpěly krevní stopy. „Obranná poranění“ na rukou oběti dávala tušit, že senior se po určitou dobu zřejmě bránil a útočníkovi tak mohl způsobit poranění, především na rukách a v obličeji.

Drtivá většina bezdomovců měla záznam v rejstříku trestů. Někteří měli za sebou dokonce dlouholeté tresty odnětí svobody za závažnou násilnou nebo mravnostní trestnou činnost. Provedené testy na alkohol byly téměř ze sta procent pozitivní. Nemálo testů vyšlo pozitivně i na přítomnost drog. Na městském ředitelství se všechny osoby podrobily prohlídce těla. U několika jedinců se čerstvé šrámy na těle skutečně našly, a to jak na rukách, tak i v obličeji. Také na oděvu byl u pár osob prokázán výskyt krve. Verze, že pachatel, popřípadě pachatelé, se etabluje z komunity bezdomovců, se v daný okamžik zdála víc než pravděpodobná.

Výslechy probíhaly do ranních hodin 14. října. Komunikace s obyvateli squatu byla vskutku náročná. Pár jedinců se chovalo vůči kriminalistům odmítavě. Někteří měli dokonce agresivní tendence. Dva vyslýchaní během podání vysvětlení zkolabovali a museli být převezeni k lékařskému ošetření.

Až na několik výjimek bylo u vyslýchaných osob podezření z účasti na vraždě rozptýleno. Téměř všichni měli na sobotní ranní a dopolední hodiny prokazatelné alibi. Horká stopa, do které jsme zpočátku vkládali velké naděje, nám vychladla.

Intuice a letité zkušenosti nás přivedly na myšlenku, že pachatel, u kterého jsme předpokládali, že je duševně vyšinutý, popřípadě zfetovaný, na sebe nějakým protiprávním, nebo přinejmenším atypickým jednáním mohl upozornit. Mohl například verbálně napadat lidi ve svém okolí, vyhrožovat zabitím a podobně.

Proto souběžně s výslechy bezdomovců probíhalo vyhodnocení nápadu trestné činnosti. Zaměřili jsme se na všechny události na území Plzně a blízkého okolí, ke kterým v poslední době došlo. V prvé řadě nás zajímaly případy, kdy pachatel použil nůž, vyhrožoval s ním, nebo ho měl alespoň při sobě. Nevynechali jsme ani drobné incidenty, jako byly konflikty s revizory v MHD nebo ostrahou prodejen. Prověřili jsme zkrátka všechny události, byť byly kvalifikovány jako přestupek.

Rovněž osoby propuštěné z borské věznice a psychiatrické nemocnice v Dobřanech neunikly naší pozornosti.

Během analýzy nápadu trestné činnosti jsme narazili na případ, který se odehrál poblíž vjezdu do pivovaru Prazdroj. Spisový materiál byl veden na městském ředitelství. Ze spisu vyplývalo, že v brzkých ranních hodinách dne 13. 10. 2018 vyšla Táňa Bogdanová, státní příslušnice Bulharské republiky, ze svého bydliště, které se nacházelo poblíž hlavního vlakového nádraží, a vydala se na zastávku trolejbusu k plzeňskému pivovaru. Prakticky před vjezdem do pivovaru byla nečekaně napadena neznámým útočníkem, který ji bez jakéhokoli předchozího varování

řízl zezadu do stehna levé nohy. Rána zasahovala hluboko do stehenního svalu. Skutek byl kvalifikován jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

Během podání vysvětlení paní Bogdanová uvedla: „Já jsem dnešního dne před pátou hodinou šla ze svého bydliště. Chtěla jsem jet trolejbusem do práce. Přešla jsem most u hlavního vlakového nádraží ke křižovatce, jak je čerpací stanice OMV u Prazdroje. U semaforu, kde jsou nějaké elektrické rozvaděče, jsem si všimla nějakého muže. Stál čelem k těm rozvaděčům. Stál na trávě v jejich těsné blízkosti. Já se zastavila a čekala, až nepojedou auta, neboť semaforey v té chvíli nešly. Pak jsem začala přecházet na druhou stranu, jak je Prazdroj. To už jsem věděla, že ten dotyčný muž jde za mnou. Začala jsem mít takový divný pocit a trochu strach. A to z důvodu, že najednou se rozešel a šel za mnou. Přešla jsem přechod a dala se vlevo směrem k zastávce trolejbusu č. 15, jak je vjezd do Prazdroje. Když jsem byla v úrovni toho průjezdu, tak jsem najednou ucítila, že mě něco zezadu řízlo do levé nohy. Já se otočila doleva, chtěla jsem se podívat za sebe a viděla jsem toho muže, jak ode mě utíká. Běžel do průjezdu Prazdroje. Najednou jsem viděla a cítila, že mi teče krev z nohy. Chtěla jsem volat o pomoc, ale nikdo tam nebyl a nevěděla jsem, co mám dělat. Pak jsem si řekla, že půjdu domů. Cestou mě napadlo, že si ránu zaškrťm. Vyndala jsem igelitovou tašku ze svého batohu a nad ránou jsem si zaškrtila nohu. Doma v koupelně jsem svlékla kalhoty a tam jsem zjistila, jak je rána hluboká. Na ránu jsem dala obvazy a začala jsem hledat na internetu číslo na taxi. V čase 05.43 hodin jsem si zavolala taxi. To mě odvezlo do Fakultní nemocnice Plzeň-Lochotín. Tam mě začali ošetřovat a vím, že doktoři volali policii. Přivolané hlídce jsem řekla, co se stalo. Po ošetření mě hlídka policie převezla na místo, kde jsem ukázala, kde došlo k mému zranění a také kde jsem viděla stát toho pachatele.

K popisu pachatele mohu uvést, že to byl muž, přišlo mi, že je vysoký jako já, přibližně 160 cm, ale nejsem si úplně jistá. Vypadal jako cikán. Víím, že měl mikinu a kapuci přes hlavu. Myslím, že ta mikina

nebyla černá, ale spíš tmavomodrá. Jestli měl nějakou tašku nebo batoh, to nevím. Já si lidí normálně nevšímám. Vůbec mě nenapadlo, když jsem ho zahlédla u toho semaforu, že mi něco udělá. Pachatel na mě vůbec nepromluvil. Když mě řízl, tak po mně nic nechtěl. Ani nic neříkal, a to ani těsně předtím, než mě řízl. Vůbec nevím, proč to udělal.

K napadení došlo přibližně v 05.10 hodin poblíž křižovatky ulic U Prazdroje a Šumavská. Trasu na trolejbus zvolila poškozená zcela náhodně. Běžně chodila na zastávku v blízkosti vlakového nádraží, ale v sobotu šla k pivovaru, protože v okolí zastávky u nádraží probíhaly stavební práce a paní Bogdanová nechtěla kličkovat mezi výkopy. Poškozená si byla jistá, že ji nikdo nesledoval. Celou dobu šla po ulici sama. Policistům sdělila, že s nikým nemá rozepře, nikdo jí v předchozích dnech nevyhrožoval, nesledoval a nikomu nic nedluží. Také její příbuzní, kteří se zdržovali v České republice, byli bezkonfliktní a neměli žádné finanční závazky. Zkrátka pro jednání pachatele nám v tomto případě chyběl motiv.

Paní Bogdanová byla vzniklou situací naprosto zaskočená. V prvních okamžicích nevěděla, co má dělat. Jednala poněkud iracionálně, když místo aby si přivolala záchranku, popřípadě vyrozuměla policii, došla do bydliště, které naštěstí bylo nedaleko, a až z domova si zavolala taxi, aby ji odvezlo do nemocnice. Policistům vydala kalhoty, které v době útoku měla na sobě. V látce na zadní straně levé nohavice byl čistý řez o délce přibližně deset centimetrů. Při ohledání místa napadení paní Bogdanové bylo zajištěno několik čerstvých nedopalků cigaret. Ležely pohozené v trávě vedle elektrického rozvaděče u světelné křižovatky.

Děni na křižovatce snímala otočná kamera. Kamerové záznamy byly obratem zajištěny. První výskyt podezřelého muže byl zaznamenán v 05:04:04 hodin. Na záběrech bylo vidět, jak přichází ke křižovatce od mostu „Nad Nádražím“. V čase 05:07:35 se v záběru objevila Táňa Bogdanová, která rovněž šla ze směru od vlakového nádraží. Kamera se mezitím otočila, a když opět zabrala prostor křižovatky, na monitoru

počítače jsme spatřili, že muž opustil stanoviště u rozvaděče a vstupuje za poškozenou na přechod pro chodce. Táňa Bogdanová došla na konec přechodu, sledována v těsném závěsu pachatelem. Samotné místo, kde k napadení došlo, kamera bohužel nezabrala. Kamerový záznam z křižovatky nebyl v příliš dobré kvalitě, a navíc obraz byl černobílý.

Bezduvodné napadení občanky Bulharska v nás vzbudilo mimořádnou pozornost. Jednak i v tomto případě scházela pro jednání pachatele jakýkoliv motiv, ale co bylo velmi podstatné, byla lokalita útoku. K napadení došlo v ulici U Prazdroje. Ulice je situována východním směrem od centra města. Po necelém kilometru dál na východ přechází plynule v Rokycanskou třídu, kde jsme v noční době zasahovali ve squatu bezdomovců.

Pachatel po útoku vběhl do areálu plzeňského pivovaru. Vnitřní prostory snímaly bezpečnostní kamery. Předpokládali jsme, že útočník areál opustil branou, která vede do pivovaru Gambrinus. Oba pivovary jsou propojené a jiný vchod nebo vjezd v tomto místě není. Brána Gambrinusu stojí zhruba tři sta metrů východním směrem od brány Prazdroje. Pokud pachatel vyšel vjezdem Gambrinusu, nejspíš by se vydal k Rokycanské třídě. Zpět do centra by se musel vrátit buď pěšky, to znamená jít směrem, kde před malou chvílí napadl paní Bogdanovou, nebo nastoupit na trolejbus, který kolem místa napadení projíždí a má zde také zastávku. V každém případě by riskoval, že při zpáteční cestě bude poznán a dopaden.

Pravděpodobnější se nám proto jevila varianta, že pachatel se po útoku snažil od místa činu co nejrychleji vzdálit a vydal se opačným směrem k Rokycanské třídě. Jestliže by se vydal nejpravděpodobnějším směrem úniku, to znamená na východ, směřoval by do míst, kde byl v sobotních dopoledních hodinách nalezen zavražděný senior.

Na záznamu z kamery umístěné nejbližší vjezdu do Prazdroje bylo vidět, že v čase 05:10:12 hodin přibíhá podezřelý muž k bráně pivovaru. Bezprostředně za vjezdem zatočil vpravo. Zde ho zachytila druhá kamera. Pozorovali jsme, jak běží podél obvodové zdi, přičemž de facto